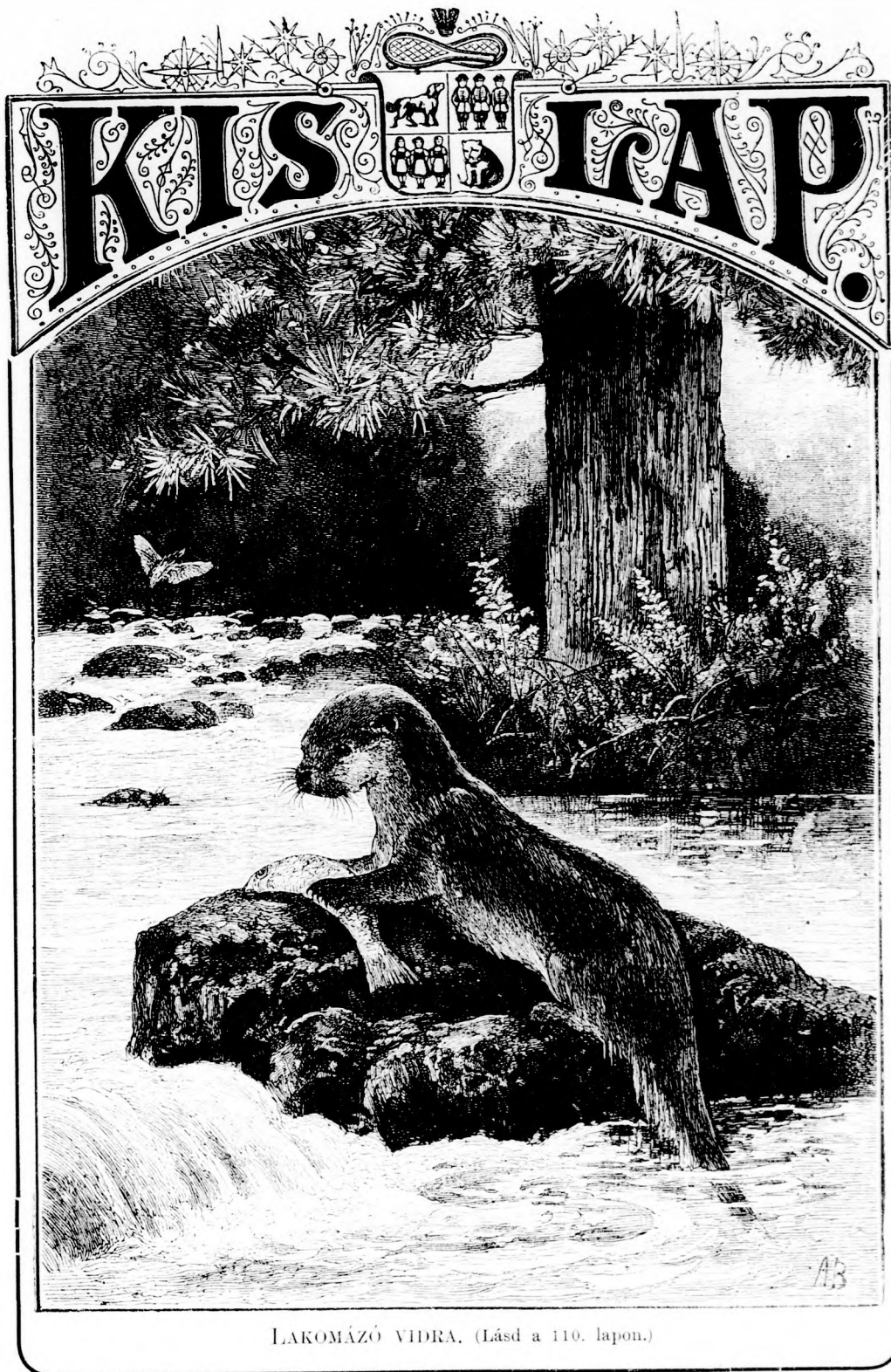

lványba
 mennyi-
 s tulsá-
 jóból. —
 galamb»
 A drága
 is. —
 másomra
 m közé
 lyzattal
 vőre is,
 Azt sze-
 »Kis-
 a böles
 át csak
 vastátok
 x vigan.
Margit
 adásánál
 jtetted.
 lják elő
 denütt,
 kor egy
 « meg-
 ugy-e?
 enésére
 ok más
 et átad-
 ha pl.
 legjobb
 31 nem
 3 első
 t kötet-
n. Azt
 amában
 a meg-
 évsorba
 sak al-
 Máskor
 t volta-
 érdezik
világi
 is leve-
 zivesen
 dal. —
 kérdé-
 gadta a
 3t nem
 re kell
 oraidat
 lek, kis
 a jövő

zin-nyo-
 si tábla
 amából
 enaeum
 -tere 3.

um-épület.

LAKOMÁZÓ VIDRA. (Lásd a 110. lapon.)

XLIX. köt. 7. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
 Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1895. augusztus 18-án.

VADGALAMB.

— Elbeszélés, több képpel. —

(Folytatás.)

BOLDOG volt Magduska, hogy olyan általános tetszést aratott. Azaz, mégsem volt a tetszés egészen általános, ott állt valaki, aki nem tapsolt. Ez a valaki pedig Kálmán volt.

Csakugyan nem tetszett-e neki a kis vadgalamb ügyes előadása? Máskor talán nagyon tetszett volna, de most Kálmán még nem fujta ki a boszuságát. Tessék, most hogy tapsolnak, hogy éljeneznek, mikor pedig ő végezte produkcióját, alig figyeltek, jóformán azt kiáltozták, hogy elég volt már, hagyja abba.

Kálmán tulajdonképen nem volt irigy, sem rossz akaratú fiú, de most mégis szörnyen mérgelődött, hogy neki semmi sem jutott a tetszésből, másnak meg sok is jut. Hát legalább azzal szerzett magának egy kis elégtételt, hogy nem tapsolt.

No, ez még meglehetősen ártatlan boszu és ebből még nem támadt volna semmi baj! Hanem amint Magduska egyszer ismét bevégezte a nótát és tánczot, Dini odaszólt Kálmánnak:

— Ugy-e furesá? Olyan ebben a tarka kendőben és a bekötött fejével, mint valami cigányleányka.

— Mondasz valamit. Talán nem is a mi igazi unokatestvérünk ez, hanem kieserélték valami vad cigánygyerekekkel.

Dini nagyot nevetett a Kálmán boszus élezelkedésén. De az volt a hiba, hogy nem vették észre, milyen közel áll Magduska és hogy meghallotta azt a kisebbítő meg-

jegyzést. Lángvörös lett egészen a füle czimpájáig s villogó szemekkel szólt oda:

— Csuf gonoszság, amit rólam beszéltek! Apácskám engedelmevel tanultam ezt . . . és itt ti kértetek, hogy produkáljam! De hiszen kérhettek még valaha valamire! Majd!

S kirohant a szobából, mint a forgószelel, hevesen becsapva maga után az ajtót, aztán fölszaladt a lépcsőn az emeletre, a maga szobácskájába.

Az egybegyűlt vendégek nem hallották, nem tudták, mi történt, csak azt látták, hogy Magduska haragos-vörösén mint a pipaacs nagy hirtelen elrohan.

— Mi a baja? Miért szaladt el? kérdezték egymástól. Kár, hogy abba hagyta: olyan szép volt!

Kálmán most már sajnálta azt a hebehurgya megjegyzést, annál inkább, mert Etelka, ki meszsziről észrevett valamit, kitalálta, hogy Kálmán okozta a Magduska hirtelen távozását.

— Mit mondtál neki? kérdé.

— Neki semmit. Dinivel tréfálóztam. Lehet, hogy meghallotta.

— És bizonyosan sértő volt, amit hallott.

— Hát ne hallgatózzék!

— Az nem csak addig van. Nem szabad sértegetni. Elrontod vele a multságunkat.

A kis vendégek csakugyan nagyon sajnálták, hogy Magduska eltávozott és nem tér vissza. Nagy élvezetet szerzett nekik, szerették volna egyenként is megköszönni, megdicsérni. Mikor pedig megtudták, hogy Magduska neheztel valamiért, azt mondogatták:

— Megbékítjük! Nem szabad távol lennie.

Először három leányka indult, mint békeküldöttség utra, de nem jutott tovább, csak a Magduska ajtajáig. Hiába kopogtak, sür-

gettek, kiáltoztak, a kis vadgalamb szoba sem állt velök, ki sem nyitotta az ajtót. A küldöttség eredmény nélkül tért vissza.

— Nem tudtok ti az efféléhez, szóltak a fiúk. Közülünk menjen valaki.

Mindjárt akadt is vállalkozó, de ez is csak hiába járt, amit a leányok úgy félig-meddig meglepedéssel láttak, de a fiúk annál inkább rösteltek.

— No hát megmutatom, hogy visszahozom, szólt Andor. Addig nem térek vissza, míg Magduskát is nem hozom magammal.

Andort jól ismerték, mint kissé szeles fiút, a ki nagyhirtelen vállalkozott mindenre és sebbel-lobbal végezte, sokszor bizony nem is végezte vagy rosszul végezte a dolgát. De most talán mégis beváltja a szavát, mikor az egész társaság előtt oly fennen fogadkozott.

Sokáig maradt oda, nagyon nehéz lehetett a kis vadgalamb megengesztelése. Egyszer aztán, amint néhányan véletlenül kinéztek az ablakon, látták, hogy Andor, kalappal, felöltövel és ugyanesak kipirult ábrázattal siet ki a házból.

Nagy kaczagás támadt.

— Belebukott! Ugyan megjárta! Ugy váltja be a szavát, hogy mivel nem hozhatja magával Magduskát, hát maga sem tér vissza!

Ez a felsülés nagyon fölvidította a társaságot és most már belenyugodtak Magduska elmaradásába is, hozzá fogtak egyéb játékokhoz. Csak a jó Etelka nem nyugodott bele.

— Szegény Magduska! Mennyire örült ennek a mulatságnak, milyen jó kedvvel járult hozzá a sikerhez és most elzárkózva busul és boszankodik, míg a töb-

biek vigadnak. Most csakugyan van oka, hogy elkeseredjék.

Előfogta Kálmánt.

— Te bosszantottad meg Magduskát, a te kötelességed, hogy megengeszteljed. És ha a többiek szavára nem hajlott is, bizonyosan megbékül, ha te mégy hozzá.

— Micsoda? Talán bizony bocsánatot kérjek a kis vadóczytól?

— Azt is megteheted. A ki sértést követett el, akkor cselekszik legnemesebben, ha őszinte nyíltsággal bocsánatot kér.

— Semmi kedvem ilyen nemes cselekedetre.

— Pedig ez, lásd, még okosság is volna! Amilyen makacs ez a Magduska, bizony megteszi, hogy vacsorára sem jön elő, apácska kérdezősködni fog s akkor el kell mondanunk mindent. És nem hiszem, hogy apácskától dicséretet kapnál.

No már ezt Kálmán maga sem hitte s Etelka szavai nagy szöveget ütöttek a fejébe. Egy ideig még küzdött magával, mert szörnyű módon nem volt inyére, hogy kéréltesse a kis vadgalambot; de végre mégis elszánta magát.

— Jól van no, hát isten neki, megteszem a szent békesség kedvéért. Az a kis vadóczy talán csakugyan azt várja, hogy én menjek utána. Végre is igaza van.

Csakugyan őt várta-e Magduska? Valakit azonban csakugyan várhatott, mert mikor esőnd volt az emeleti folyosón, kinyitotta az ajtaját és óvatosan a lépcsőig ment, lesve, jön-e valaki? Mióta az első béke-küldöttség ott járt az ajtajánál, nagyon tetszett neki ez az új szerepe, hogy mint sértett fél kéréltesse magát.

— De ugyan hiába kéréltnek, nem megyek vissza. Hanem csak hadd járjanak

proceszsióba az ajtóra . . . azért sem nyitom ki. Valjon ki fog most jönni?

Fölről mindig látta, ki közeledik s volt ideje beosonni szobájába és becsukni az ajtót. Azt is látta, amint most Kálmán közeledett és fölfelé indult a lépcsőn. Be is osont a szobájába, de ezuttal hiába várta, hogy újabb békekövet kopogtasson az ajtaján. Nem jött senki.

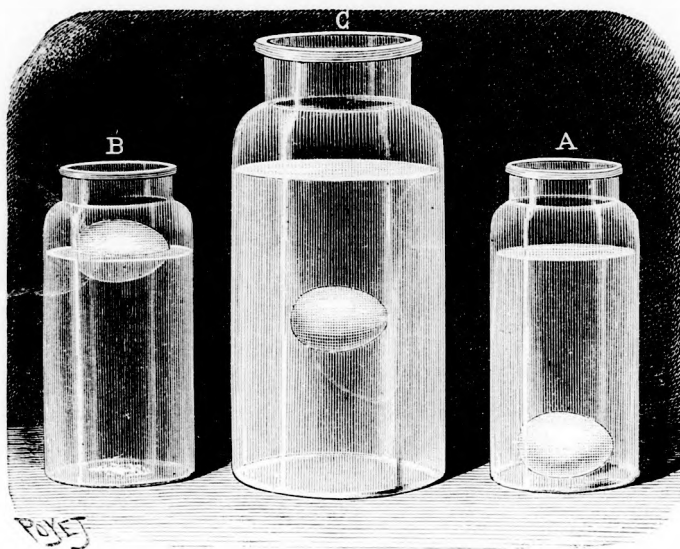
Pedig Kálmán azzal a komoly szándék-

kal indult meg, hogy megbékíti Magduskát. Mért nem jutott odűg?

Nem juthatott, mert amint a lépcsőn lassan fölfelé ment, egyszerre csak fölkiáltott:

— Jaj! Mi ez? Ki tette ezt? apácska drága szobra!

Szinte elhűlt ereiben a vér. A lépcső fordulójánál igen szép kis márványmellszobor állt, Bodrogi egyik legkedvesebb dísz tárgya. De már nem állt ott, valaki fel-

BÜVÉSZET. Az engedelmes tojás. (Lásd a 107. lapon.)

döntötte s a szép szobor darabokra törve hevert a lépcsőn.

— Jaj istenem, mit fog apácska mondani! Azután még egyéb jutott eszébe.

— Még bizony azt fogják himni, hogy én tettem. Jobb lesz elmenekülni innen.

Nem vette észre, hogy ketten is látják, amint ott áll és meghökkenve bámul a szobor darabjaira. Fönt a lépcső oszlopa mögött Magduska lappangott, mert nem

győzte tovább várni, hogy már senki sem jön, látni akarta, merre fordult Kálmán. Éppen azt látta, mikor Kálmán visszafordult és gyorsan menekülni akart, de ijedt sikoltással csakhamar megállt, mert szemtől szemben találta magát az apjával, ki fölfelé indult a lépcsőn.

Ijedelme, elsápadása természetesen fölűnt az apának.

— Mi a baj? Mit ijedezel? kérdé.

Magduskát.

t a lépcsőn
k fölkiáltott:
t? apácska

e. A lépcső
ánymellszo-
vesebb disz-
valaki fel-

Kálmán hamarjában nem is tudta, hogyan fogjon hozzá. De már nem is volt rá szükség, hogy ő szóljon. Apja megpillantott egy márványdarabot, mely egészen a lépcső aljáig gurult. Most már ő maga is majdhogy bele nem sápadt. Gyorsan fölvette a márványt.

— Mi ez? Hiszen ez... ez a szoborról való!

Egy pillanat alatt ott termett, ahol a szobrocska állt s ahol most csak összetört darabjai heverték.

— Ki tette? Kérdé fájdalmasan is, haraggal is. Ó, most már értem ijedelmedet!

— Apácska, édes apácska, én nem tettem; hebegte Kálmán s zokogásra fakadt.

— Ne tagadd! Hisz jóformán rajta kaptalak.

Főnt a lépcső tetején, az oszlop mögött Magduska megmozdult s mintha szólai akart volna, mintha oda akart volna sietni Kálmánhoz és apjához. De aztán hirtelen mást gondolhatott, daczosan megrázta a fejét és lábújjhegyen beosont a szobájába.

(Folytatása következik.)

ARANY KALÁSZOK.

»Légy fukar az ígérethben s akkor bőkezű leszel ígéreteid beváltásában,« mondja a keleti példaszó. Kitalálod-e igazi értelmét? Nem más az, mint hogy a beszéd hevében, hirtelen fellobbanásban ne ígérj semmit, mert később, mikor már meggondoltad a dolgot, úgy találhatod, hogy nehéz vagy éppen lehetetlen teljesítened. Tehát előbb gondold meg jól, csak azután ígérj. Az ilyen ígéretet mindenkor be is fogod válthatni és úgy fognak ismerni, mint szavartató embert. Ez pedig a legszebb dicséretetek egyike.

*

Jó egyetértésben élj mindenkivel, de tanácsot ne kérj mindenkitől, mert száz között jó ha egy akad olyan, aki igazán lelkére veszi a bajodat és rászánja magát a nehéz fejtöresre, hogy valóban hasznos, jó tanácsot adhasson.

ANNUSKA SZAKÁCSNÉ.

VENDÉGÜNK lesz ma ebédre,
A konyhában sok a dolog,
S ez a mi öreg szakácsnénk
Bizony nagyon lassan forog.

Ott motozgat a kamrában
Már legalább egy órája,
Pedig itt is, jól tudhatná,
Ezer dolog vár reája.

Már látom, hogy segítnem kell,
Érték ám én a főzéshez!
Megtisztitom ezt a répát,
Így aztán jó leveskénk lesz.

Tessék! Ha én itt nem volnék!
Nem készülne el tán semmi.
De így meglesz, majd meglássák,
S nekem fogják köszönhetni.

MOHUN ÉS RADHA.

— Elefánt-történetke. —

MINAPÁBAN közöltem egy kis történetkét arról a vén elefántról, amely furfangosan büntetett meg egy csufolkodó embert. Ennél is érdekesebb, de komolyabb történetkét beszél el egy utazó annak bizonyosságául, hogy az elefánt milyen okos és hűséges állat.

Messze Keletindiában utazgattam, ugymond, s egy napon elefánt-háton tettem kirándulást. Az elefánt vezetője és gazdája gyalog ballagott s csak egy-egy csöndes szóval utasítgatta a hatalmas, de szelíd állatot, merre lépjen, mit csináljon. Ámbár tudtam, hogy az elefánt mily rendkívül tanulékony, mégis meglepett ennek az állatnak az okossága. Szóba ereszkedtem a gazdájával s úgy melleleg azt is kérdeztem, mennyiért adná el elefántját?

— Nines annak ára, uram! Szegény ember vagyok, de amily igaz, hogy Mohun a nevem, ugy nem fogok megválni soha Radhától. Mert Radha a neve, uram!

— Derék állat, látom; de ha jól megfizetnék, mért ne válnék meg tőle?

— Mert megeshetnék, hogy rossz kezekbe jut. Már pedig én fiamnak és unokámnak is meghagyom, hogy amig Radha él, ugy becsüljék meg, amint jötevőnket megbecsülni illik.

— Talán valami nagy szolgálatot tett a derék állat?

— Nekem nagyot. Az életemet mentette meg hűségével, okosságával és bátorságával.

— Miképen?

— Harmadéve történt. Kint dolgoztunk az erdő szélén, fatörzseket kellett a folyóhoz a partra szállítani. Radha nagyon jól érti ezt a mesterséget. Tudod uram, nem is szükséges kísérgetni, a maga esztől végzi a munkáját. Orrmányával fölemeli a nehéz fatörzset, elviszi a kijelölt helyre, leteszi, visszatér és visz másikat. Én tehát kényelmesen heverésztem egy bokor tövében, de amint egyszer véletlenül fölpillantok, szinte megfagyott a vér ereimben.

Mert nem igen messzire tigris közeledett s láttam villogó szemem, hogy már észrevettem, már kiszemelt engem prédának.

Senki sem volt közel, aki segíthetett volna, halál fiának hittem magamat. Futásnak eredtem ugyan, de ettől semmit sem remélhettem, mert a tigris biztosan utolér. Futás közben szemközt jutottam elefántommal, mely egy nagy fatörzsszel lacsacsákán ballagott a folyó felé. Szinte nevetésgés talán, de halálos remegésemben, más senkit sem látván, teljes erővel kiáltoztam:

— Radha, ó Radha! Segíts, ó Radha!

Radha fölpillantott és megértett. Eldobta a fát és hozzám szaladt. Hogy mit

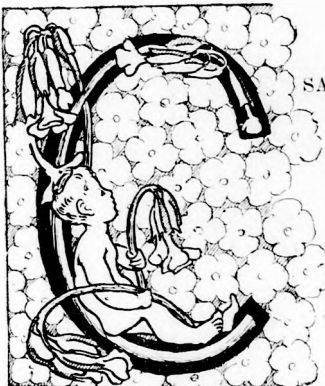

csináljon, arra én nagy ijedelmemben nem tudtam volna utasítani. És ő jobban is tudta, mit tegyen. Nem ment ám először neki a tigrisnek s jól tette. Mert a fenékvad elkerülte volna s rám rohan, elhúrczol. Radha megállt mellettem, orrmányába fogott és föltett a hátára. A tigris dühös bömböléssel utánam ugrott, de nem birt eléggé magasra ugrani, az elefántnak csak oldalába kapaszkodott. Egy pillanattal később már följutott volna ugyan, de Radha az orrmányával derékon kapta, nagyot roppantott rajta, erősen lecsapta és rágázolt. Vége volt a tigrisnek.

Ugy-e uram, gonosz ember volna Mohun, ha valaha megengedné, hogy Radha rossz kézre jusson?

A REJTELMES CSOMAG.

— Kiesi beszélyke. —

SAK igen kicsiben mult, hogy nagy lázadás nem törtkiazírasztal gondosan elzárt fiókjában.

A szegény csomag, a

mely épp most oda került, ijedtében azt sem tudta volna, melyik lábára álljon. Szerencsére nem volt lába, hát legalább nem kellett rajta gondolkoznia.

— Mit keres itt? Mi dolga nálunk? Nem ide való! dörmögte a tekintélyes pénztárca.

— Csakugyan! Már mindenféle népség ide tolakodik erre a külön elzárt helyre, mondá egy fontos tartalmu, komoly levél.

— Ne tőrjék meg! Itt nincs helye! pattogott egy aranyba foglalt kis czeruza.

A szegény csomag egészen megzavarodva szólt:

— Bocsánatot kérek, ha alkalmatlan vagyok, igen tisztelt uraim. De igazán nem tehetek róla. Gazdánk ide zárt el, hát már mégis úgy látszik, hogy itt van a helyem.

— Az nem lehet, felelé a pénztárca erélyesen. Hiszen rád van írva: »Rózsikának«. No, az már csak világos, hogy a gazdánk leányának a fiókjában van a helyed.

— Oda készültem magam is. De hát akadály merült föl s egyelőre itt kaptam

szállást. Tetszik, nem tetszik, de itt maradok.

— Nagyon szép! És meddig maradsz?

— Biz azt magam sem tudom.

— Még szebb! Hát aztán mi van benned?

— Hja, az titok!

— Ne bosszants, mert mindjárt keresztül böklek! fenyegetőzött a hegyes czeruza.

— Ne haragudjatok, kedves jó uraim. Az én helyemben ti sem tehetnétek máskép.

— Az kérdés. Halljuk, mivel tudod igazolni, amit mondtál. Honnan és mért kerültél ide?

— Ha épp akarjátok, elmondom, a menynyire megtudtam, míg odakint az asztalon feküdtem. Talán tudjátok ti is, hogy gazdánknak egy fia meg egy lánya van, Elemér és Rózsika. Amint hallottam, hetekkel vagy talán hónapokkal is ezelőtt azzal dicsekedtek, hogy az iskolában nagyon jól haladnak, a tanítóik meg vannak velök elégedve. Erre az apjok így szólt:

— Az nagyon szép, szeretem hallani. De az még nem elég. Lehet valaki igen tanult ember, mégis nagyon kellemetlen. Nektek pedig van olyan hibátok, melyet már sokszor megróttam. Most nem mondom meg, mire gondolok, tudhatjátok magatok is. Ha az iskolai év végéig nem lesz e hibátok miatt panaszom rátok s az iskolából is jó bizonyítványt hoztok, szép ajándék lesz a jutalmatok.

— Ó, én bizonyosan megkapom, szólt Elemér.

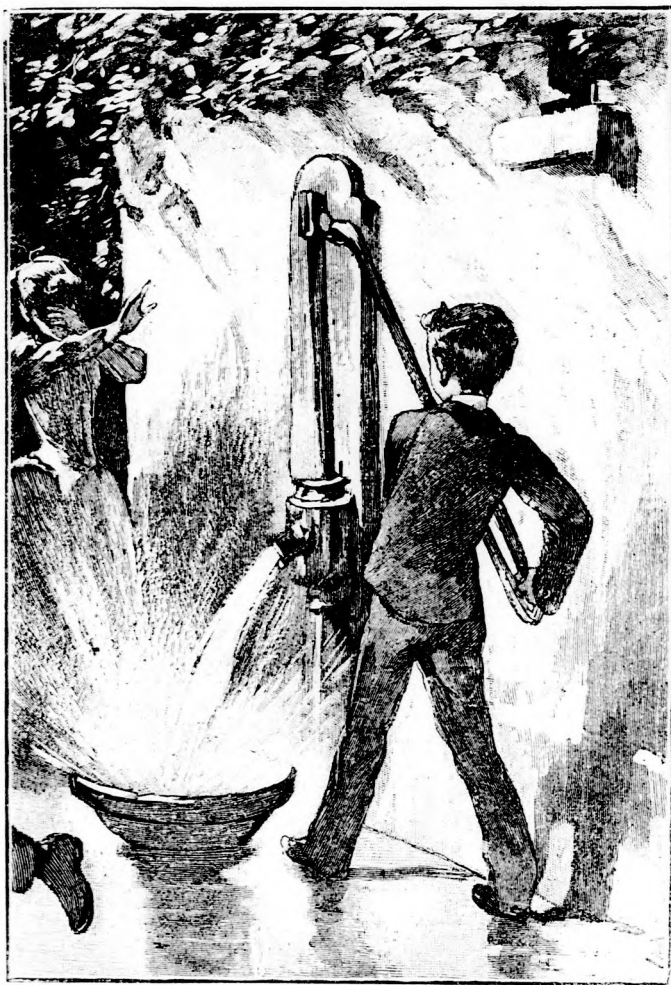
— No, no, nem olyan bizonyos az, Hirtelen Elemér urfi, ingerkedett Rózsika.

— Bizonyosabb, mint hogy te megkapod Kandi Rózsika kisasszony.

Ebből a szövegtől körülbelül tudhatni, mire gondolt az apjok. Ők maguk is

tudták és nagyon iparkodtak, hogy apjuk beválthassa ígéreteit. Biz az sokszor nehezőkre esett s egyszer-másszor nem is egé-

szen jól sikerült; de ma reggel mégis nagy örömmel néztek a történendők elé: Ma volt a vizsgálat és bizonyosan tudták,

A KUTNÁL. (Lásd a 106. lapon.)

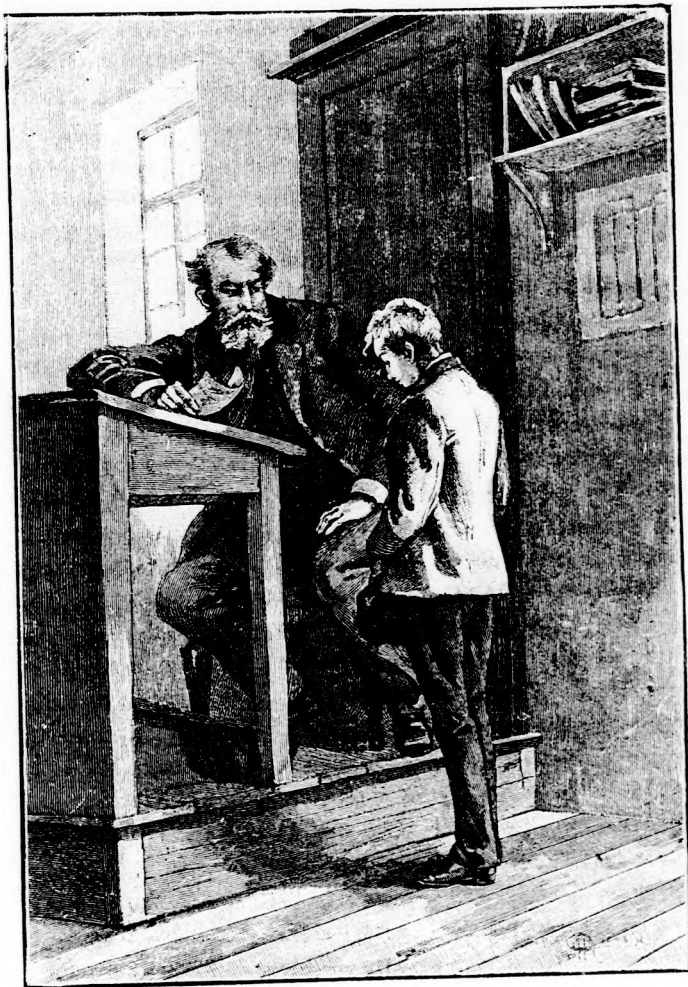
hogy jó osztályzatot kapnak. Ez a reményök be is vált. Délben pedig látták, hogy az apa két csomagot hoz haza.

— Mit hozott apácska? kérdé Kandi Rózi sugva a mamától.
A mama mosolygott.

— Ugy-e, kedves mama, ugy-e . . . a nekünk szánt ajándékot? Jaj, de szeretném már tudni, mit kapok!

A mama újra csak mosolygott és így szólt:

— Várj szépen sort. Majd megtudod,

JAVULÁS PRÓBÁJA. (Lásd a 110. lapon.)

mikor itt lesz az ideje. Délután eljönnek nagymamáék is. Majd akkor meglátjuk.

Délután! Csak néhány óra volt odáig,

de Rózsikának úgy látszott, hogy azt a pár órát soha sem éli végig. Gyötörte a kíváncsiság. Mért ne tudhatná mindjárt,

mit fog kapni? Hisz ugy is az övé lesz. Jaj, ha csak egy kicsikét rákukkanthatna!

És addig ólálkodott az apa szobája körül, mignem megleste, mikor apa kiment s ő beosonhatott. Hamar fölkapta a csomagot, — már hogy engemet — s így szólt magában:

— Nincs nagyon bekötözve . . . kibontom egy kicsit a végét és meglátom, mi van benne.

De épp csak hozzá fogott, mikor visszatért az apa s rögtön megértett mindent.

— Így vagyunk? Megint kíváncsiság. Mehetsz dolgozdra. Semmi közöd ahhoz a csomaghoz. Neked szántam ugyan, de nem kapod meg.

Sirt, könnyögött Rózsika, de csak annyit ért el, hogy az apa végül így szólt:

— Most nem kapod meg. De majd idővel valamikor, ha meggyőződtem, hogy csakugyan leszoktál erről a csuf kaudiságról, kíváncsiskodásról, — no, akkor majd megkapod.

És becsukott engemet ide a fiókba, biztos helyre.

Belátjátok ugy-e, hogy itt a helyem? Mikor jutok ki innen, ki tudja? Talán iparkodni fog Rózsika, hogy kiszabadítson,

mert keservesen tapasztalja, mi lett a kaudisága gyümölcse. Nem győzte le pár órára smost hetekig, tán hónapokig nem tudja meg, mi van bennem. Mástól sem tudhatja meg, mert csak gazdánk tudja. Én el nem árulom!

A K U T N Á L.

(Képpel a 104. lapon.)

— ÉVIKE! Bözsike! kiáltá Karesi. Mégsem vagytok készen?

— Mindjárt! Mindjárt!

— Csakhogy a nagymama nem vár ám! Tudjátok, milyen pontos! Már indulniuk kellene, különben elmaradunk az ozsommától.

— Készen vagyunk, csak még egy kis mosdóvíz kellene . . . és az a Lidi nincs itt.

— No, az nem olyan nagy dolog. Magatok is vihetitek. Majd én huzom a kutat.

— Nagyon jó lesz.

Huzta is Karesi és amint huzni kezdte, eszébe jutott valami.

— Megijesztem őket . . . majd riadoznak.

S oly erővel huzta a vizet, hogy az erősen lecsapó sugár messze szétfeccsent. A leányok azonban, kik már ünneplő ruhájokban voltak, idején észre vették a veszedelmet és elugrottak, nem esett nagy kár a ruhájokban. De Karesi csak folytatta a tréfát.

— Vigyétek már a vizet! No, még sem elég?

— Elég, nagyon elég, kivált neked.

Ekkor nézett Karesi saját magán végig és majd kövé vált. Mert bizony saját magát pocsékká lucskolta.

— Ejnye no . . . így nem mehetek a nagymamához . . . Majd adna! Évikém . . . Bözsikém . . . várjatok . . . letörlöm, hamar megszárad.

— Meg ám egy óra alatt. Hiszen olyan vagy, mint a kiöntött ürge. Most pedig már csakugyan ideje, hogy induljunk.

— Hát ha más ruhát öltenék? Csakhogy bajos . . . mindenki az ünneplőjében lesz ott, a nagymama nevenapján. Ó!

Évike és Bözsike elmentek, Karesi pedig kiállt a napra, hogy szárítsa magát. Szörnyen lassan száradt az a posztó, fél óra mulva is látszott még a vizes folt mindenfelé.

Mire Karesi is mutatkozni mert, épp fölkeltek az ozsommától. Neki csak holmi maradék jutott. De nem zugolódott.

— Ha a tréfám sikerül, Évike és Bözsike járnak így. Én — no én megérdemeltem.

B Ü V É S Z E T.

(Képpel a 100. lapon.)

Az engedelmes tojás.

A mindig könnyen megszerezhető tojással már több produkeziót mutattunk be. Megtoldhatjuk még azzal, hogy bemutatjuk az engedelmes tojást, eldicsekedvén, hogy ez a tojás a vízben vagy a fenékre süljed, vagy a felszínen uszik, vagy középen lebeg, a szerint, amint parancsoljuk. Csakhogy mindig más-más edényben teszi meg, amit parancsolunk.

Természetesen egy kis fogás van a dologban s ezt elő kell készíteni.

Veszünk két öblös száju üveget, A-t és B-t, s egy harmadikat, C-t, mely jóval nagyobb legyen. Megtöltjük A-t tiszta vízzel s ha ebbe nyers tojást teszünk, a tojás leszáll az üveg fenekére, mert az édes víz sűrűsége és sulya sokkal kisebb a nyers tojásénál. A B. üveget erősen sós vízzel töltjük meg. Ha ebbe tesszük a tojást, nem száll az üveg fenekére, hanem fönt lebeg a víz felszínén, mert a sós víz sűrűbb és nehezebb a tojásnál.

Most már az A. és B. üvegekből bizonyos részt a C. üvegbe töltünk, lassan-lassan, felváltva egyikből és másikból. Némi próbálgatás után meg találjuk az arányt s olyan keveréket nyerünk, melynek sűrűsége teljesen megegyez a tojás sűrűségével és sulyával. Ezt maga a tojás jelzi, mert mikor a kellő arányt eltaláltuk, a tojás nem süljed az üveg fenekére, de föl sem emelkedik a víz felszínére, hanem ott lebeg a folyadék közepe táján.

A C. üvegben aztán a tojást tetszés szerint vagy följebb szállíthatjuk, vagy mélyebbre süllyeszthetjük, azzal, hogy vagy még több sós vizet (vagy akár csak sót) töltünk az üvegbe és így sűrűbbé teszünk a vizet, vagy pedig tiszta vízzel meghígítjuk.

Mikor ezt teszünk, akkor persze már elárultuk a titkot és a víz sűrítését, hígítását azért végezzük, hogy a tojás engedelmességét megmagyarázzuk.

ELVESZTET HADJÁRAT.

— Beszélyke, két képpel. —

ORJÁBAN előkerült a szoba hátsó zugában levő hadi szertárból a sok diszes fegyver, csákó, dob, zászló és más mindenféle, ami a vitéz hadsereg felszereléséhez szükséges. Andor, Béla és Dezső elégedetten nézegették kincsöket, de a negyedik testvér, Klárrika, kissé kedvetlenül állt hátrább és így szólt:

— Már megint azt a lomot szeditek elő! Megint katonásdit akartok játszani?

— Igen is azt, felelé Andor. Remélem, nincs kifogásod ellene?

— De igen is van! Játshatnátok olyan valamit, amiben én is részt vehessek.

— Majd máskor. Most nagyon szép az idő, most nagy hadjáratot rendezünk.

— Hát jól van, de én is megyek.

— Az nem lehet. A fegyver nem leány kezébe való.

— No bizony, ilyen fegyver! Ettől a puskától én sem félek. És tartani is tudom csak olyan jól, mint akármelyötök.

Fölkapta a fapuskát és kényesen, peczkesen lépegetett vele. (Lásd a képet a 108. lapon.)

— A puskát nem kaphatod, szólt Béla élénken. A puszka mindig az enyém.

— Nem bánom, hát adjatok egyebet.

— Az nagyon bajos. A hegyes sisak meg a kard az enyém, mert én vagyok a generális, szólt Andor.

— A dob pedig az enyém, mondá Dezső. Dobolni senki sem tud úgy, mint én. Az pedig nagyon fontos, hogy a dobos jól verje a dobot.

Már erre nagyot nevetett Klárrika.

— Nagyon fontos! Mintha bizony nem játék volna az egész katonásditok.

— Játék, de nem olyan, mint a te bábu-zásod, szolt Andor. A mi játékunkhoz ész kell ám és erő, kitartás, ügyesség, bátorság! Azért nem való neked. Próbálnád csak egyszer, majd meglátnád!

— Hiszen épp azt akarom.

— No jól van; mondá Béla. Itt van még egy fölösleges csákó, meg a zászló. Hát beállhatsz a seregbe zászlótartónak.

— Jól van, hát leszek zászlótartó.

— De tudnod kell, hogy a zászlótartónak legelől kell járni és a legnagyobb veszedelemben sem szabad cserben hagynia a zászlót.

— Ne féljete, felelé Kláríka nevetve: az olyan veszedelmektől, amilyenekbe ti rohantok, én sem ijedek meg.

A fiuk kissé bosszankodtak, hogy Kláríka annyira kevésbe veszi az ő vitézi voltukat s Andor odasugott öccseinek:

— Várjatok csak, majd kifogok rajta! Majd vezetlek árkon-bokron keresztül úgy, hogy utoljára jajgatni fog.

Fölfegyverkeztek és Kláríka is föltette a csákót, fölemelte a lobogót (Lásd a képet a 109. lapon), és a vitéz sereghez sorakozott.

Andor vezér kivont karddal és hősiességgel vezette ki seregét a házból.

Az udvaron körülnézett, de nem látott méltó ellenséget. Ott őgyelgett ugyan egész sereg liba, pulyka, de ezekkel nem akart csatába bocsátkozni, már csak azért sem, mert épp kint járt az öreg szakácsné, az pedig nem tűrte, hogy az aprójószágot üzzék-kergezzék. Kivonultak tehát az udvarról, ki a mezőre, bátran neki rontva ároknak, túskebokornak.

Nagyon jó séta volt az, Kláríka egy csöppet sem bánta s híven elől járt zászlójával a vezér mellett.

Már jó messzire elkalandoztak, mikor Andor generális egyszerre hatalmas hangon kommandórozza:

— Vigyázz! Itt az ellenség! Amott áll a nagy muszka sereg, azt kell szétvernünk! Előre! Rajta, rajta!

Nagy riadással rontottak az ellenséges hadseregére és a muszka tábor — állván máskülönbén békeességes juhockákból — bizonyosan el

is futott volna a rettenetes támadás elől egészen a világvégéig, ha hirtelenében segítséget nem kap, még pedig olyan hatalmas segítséget, hogy vitéz Andor generális minden hősi elszántsága mellett is majd holtra ijedt, és a jeles hadsereg egy csipetnyivel sem érezte magát jobban, mint a vezére.

. . . PECZKESEN LÉPEGETETT.

(Lásd a 107. lapon.)

Ne
megs
nagy
Dudá
még

Ma
dás,
semm

e hel
rális
Dezs
dult
futot
lábul

is ha
szégy
de ha
badi
Már
botp
mit,
gith

M
rika
nyira
veszi
tét.

nati
most
ham
látot
azt,

nete
futn
men
Ez
lato
juha
mik
ped

Nem is csoda, mert a muszka tábor megsegítője nem volt más, mint Dudás, a nagy juhászkutya. A támadók lármájára Dudás, kötelességéhez hiven, fölugrott és mérges ugatással rohant Andorék ellen.

Már ez öreg hiba volt és mi türés-tagadás, de biz a muszka sereg szétveréséből semmi sem lett, hanem e helyett Andor generális Béla vitézzel és Dezső dobossal megfordult és hanyatt-homlok futott, ahogy csak a lábuk bírta; mert ők is hallották már, hogy szégyen ugyan a futás, de hasznos, ha megszabadít a veszedelemből. Már pedig itt a fakard, botpuska nem ér semmit, csak a futás segíthet.

Megijedt bizony Klárka is, de mégsem annyira, hogy egészen elveszítse a lélekjelenlétét. Amint egy pillanattig habozva állt, hogy most már mit tegyen, hamarosan két dolgot látott meg: először is azt, hogy Dudás rettenetesen gyorsan tud futni, biztosan eléri a menekülőket, tehát a futás hiába való. Ez hát nagy baj. De a másik dolog, amit látott, annál jobb volt: látta, hogy a Bandi juhászbajtár is ugyanakkor ugrott föl, a mikor Dudás és szaladt feléjük; Bandi pedig az ő szolgálatukban van, hát bizo-

nyosan segít valamikép. Legjobb lesz inkább Bandi felé iparkodni.

A juhászbajtár csakugyan mindjárt ráismert gazdája gyermekeire s természetesen nem alarhatta, hogy bajuk essék. Futott is, füttyentett is a kutya után, szólítottatta is: — Csiba te, Dudás! Jössz mindjárt vissza!

Dudásnak eleinte nem akarózott engedelmeskedni, de mikor Bandi jól érzelt nagy rögdarabbal hatalmasan oldalba dobta, mégis csak visszafordult és megjuhászodott a Bandi botja láttára.

Andor, Béla és Dezső azonban hanyatt-homlok futásukban se láttak, se hallottak s a világért hátra nem pillantottak volna. Kardot, puskát, dobót, esákkót eldobáltak, hogy könnyebben futhassanak; minden pillanattal azt hitték, hogy no most... most mind-

... FÖLTETTE A CSÁKÓT. (Lásd a 108. lapon.)

járt beleharap Dudás a lábuk szárába. Csak akkor álltak meg, mikor otthon voltak a házuk kapujánál.

De itt aztán nemesak lihegve, hanem szégyenkezve is néztek egymásra. Oda a szép puska, kard, esákkó, oda a dicsőség, —

hja bizony, szomoru a megvert sereg állapota!

— Oda veszett minden fegyverünk, sopánkodott Béla.

— Az még a kisebb baj, szólt Andor aggódva. De mi lett szegény Klárikából! Talán szét is tépte az a dühös kutya.

Nem a! Ni, amott jön egészen kényelmesen és vígan. És mit cipel? A bizony... a kardot, puskát, dobot, csákót, amit a menekülők eldobáltak, hűségesen összeszedte a csatamezőn és haza hozta a zászlóval együtt. És kaczagva mondá:

— Nesztek, vitézek! Majd lesz nagy hirtetek, ha elbeszélem mindenfelé ezt a dicső hadjáratot.

Andorék könyörgésre fogták a dolgot s a jó Klárika persze hamar megkegyelmezett; de mégis így szólt:

— Jól van, elhallgatom, de föltételt szabok: nem fogjátok többé azt hirdetni, hogy az enyémmel különb a ti játékokotok és én nem is vagyok méltó közétek. Egyik játék annyit ér, mint a másik, mikor pedig komoly dolog kerül elő, akkor az dönt, hogy kinek van több lélekjelenléte. És lám, ebben én titeket ma ugyancsak megvertelek.

JAVULÁS PRÓBÁJA.

(Képpel a 105. lapon.)

— *HAZA mégy. De engem meghíztak szüleid. Irjam meg, milyen volt a viselkedésed itt. Meg kéne írnom, hogy rossz tanuló voltál. Jelekedő csak a pajkos játékoknál.*

Látom, most már bánod. Én hát megbocsátok S lehetek elnéző bírál, ha kívánod.

Bizva, hogy majd másképp lesz minden ezentúl:

Hallgathatok, ugy-e, arról, ami elmúlt?

*Szemlesütve állt ott az ifju sokáig,
Pirult, majd elsápadt, erőlködött váltig.
De kimondta végre: — Nem, tanár ur,
nem, nem!
Hibáztam, lakoljak is; el kell szenvednem!*

— *Igy, fiam! Ezt vártam, így kell szólnod, tenned.*

*Most már igazán meg is bízhatunk benned,
Mert a javulásnak igazi próbája:
Hogy a hibás magát szigorun bírálja.*

LAKOMÁZÓ VIDRA.

(Képpel a czimlapon.)

KEVESEN lesznek köztetek, a kik már láttak vidrát. Pedig itt él ez az érdekes, ügyes és bátor állat a mi folyóink, tavaink mentén, csak hogy gyér számmal. És ahol van is, nehéz hozzáférni, még nehezebb megfogni. Pedig bizony szeretik elfogni, mert garázda, pusztító, kártékony állat. De ugyancsak szemes, ügyes vadász legyen, aki zsákmányul tudja ejteni.

A vidra aránylag kicsiny s kivált a lábai olyan kurták, hogy alig magasabb a borzebnél. Annál hosszabb a rendkívül erős farka, úgy, hogy a vidra az orra hegyétől a farka végéig majd egy méter hosszú. Szemei is kicsikék, fülei kurták, de a karmai roppant erősek, a szőre pedig igen finom, úgy hogy a bundája igen becses. De mégsem annyira e végett üldözik, hanem mert ahol vidra ütött tanyát, ott jaj a halaknak! A halastavat rövid idő alatt teljesen kipusztítja s a folyókban is töménytelen halat fogdos össze.

Közel a víz partjához ás magának vermet, de csak keveset időz otthon. Folyvást a vízben uszkál. Uszni pedig nagyszerűen tud, a halakon is tul tesz. Lemerül, fölbukkan, forog a vízben oly gyorsan, hogy ha valaki megpillantotta is, alig tudja szemmel tartani. A halat, ha egyszer üzőbe vette, biztosan el is fogja s kiviszi a partra, hogy kényelmesen lakomázzék. És nem éri be akármilyen hallal: a legjobb fajtá-

kat szemeli ki. De még ez sem elég, hanem a zsákmányul ejtett halat sem eszi meg egészen, hanem inyencz módra csak a java részét. A többit ott hagyja s újabb zsákmány után indul. Így természetesen tömérédek halat elpusztít mindennap s ha rákap olyan halastóra, honnan a halak nem menekülhetnek, rövid idő alatt azt veszi a gazda észre, hogy üres a tó, a vidra alaposan kigazdálkodott benne. Természetes tehát, hogy mihelyt észreveszik, mindjárt üldözik is a torkos halpusztítót.

Csakhogy megfogni vagy megölni nagyon nehéz. Ha vermében pihen is, a legkisebb gyanus neszre villámgyorsan a vízbe surran és ott könnyen elmenekül. Vannak azonban jól betanított vadászkutyák, melyek jó uszók, bátrak, erősek és utána rohannak a vízbe. Ott aztán kemény viadal keletkezik s a vidra igen veszedelmes ellenfél, vakmerő elszántsággal védi magát s ritka vadászbir vele. Mindig az orrukba harap, ezt pedig az eb nem tudja elviselni, sivalkodva menekül. Ha mégis egész farka kutya nagyon szorongatja a vidrát, hát ez konokul a legvégsőig harcol és szörnyű sebet tép ellenfelén, mert ha egyszer beleharapott, nem ereszti el mindjárt, hanem vadul rázza a fejét és erős fogaival még nagyobb rángatja szét a sebet. Mikor végre partra vonszolták, s a vadász dárdával keresztül döfi, még akkor sem bóg, nem ad panaszos hangot, hanem a dárda nyelét marja.

És mégis, ha egészen fiatalon fogják el, igen szépen megszelidül, tanulékony, engedelmessé, követi a gazdáját, mint a hű kutya és nem bánt senkit. Még hasznát is lehet venni, mert a halat megfogja, de nem eszi meg, hanem hűségesen elviszi gazdájának. Hogy azonban ilyené váljék, azt csak gondos neveléssel lehet elérni, ennek a nevelésnek pedig a főpontja az, hogy a fiatal vidra soha se kapjon halat, hanem csak tejet, kenyert és madárhúst. Ha rászokott az ilyen táplálékra, nem bántja a halat.

Nem bántja addig, a meddig. Mert bizony a vidra is csak olyan, mint a többi szilaj vad: mire megöregszik, kitör igazi vad

természete. S a legengedelmesebb vidra gazdája is egy szép napon azt veszi észre, hogy a vidra eltűnt, — nem is tér többé vissza. Ott uszkál valahol a folyóban és társaival, akik soha sem voltak szelidek, versenyt pusztítja a halakat.

KÉP-REJTVÉNYEK.

I.

II.

A megfejtők nécsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Az ifju Anakharzis utazása Görögországban“.

Irta *Barthélémy*, a magyar ifjuság számára szerkeszté *Hanthó Lajos*: díszes kötésben.

(A kisorsolásban csak azok vesznek részt, akik mind a két képrejtvény megfejtését beküldik).

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIX. köt. 5-dik számában közölt találós mesék megfejtése:

1. Fa. — 2. Teréz. — 3. Péntek.

Helyesen fejtették meg: Gál Amália, Márta, Niessner Ella, Blanka és Ali, Kaiser Ró

zika és Ferencz. Stauber Margit, Csányi Ödön, Nyilassy Andor, Szelke Hajnalka és Józsi, Lányi Rudolf, Edelstein Elek, Sarkady Endre, Boldanezky Imre, Steinhübeli Ödön, Martinovits Szvetozár, Benkő Jenő, Fischl Izabella, Schreyer Imre, Wamoscher Lujza, Filipp János, Bogisich Imre, Jánosi Anna, Hecht Margit és Piroška, Lányi Rózika, Nappendruck Mariska és Kálmánka, Fessl Lipót József, Gabrovitz József és Jenő, Szentpétery Gyula, Kövesy Rudi, Lázár Béla, Moesz Iluska, ifj. Büttel Jancsi, Richon testv., Gyenes Zoltán, Körmendy Janka, Fáy Erzsébet, Herczeg Albert, Berczelly Jerta, Schlichter testvérek, Farkas Mariska, Flesch Károly, Imre Ilonka és László, Prsybilla Jenő, Golubovits Lajos, Luczianovits Valéria és Viktória, Rakita Béla, Tiller Géza, Hügel Emma és Jenő, Zakár Margit, Ilonka és Lajos, ifj. Bolyó Pálma és Károly, Hollaky Leó, Szemők Katicza és Maricza, Straširbka Modesta.

Részben megfejtették: Kreibik Sándor, Saláth Ilonka, Szabó Árpád, Kemény Béla, Havas Margit, Rosenvald Rezső, Brenner Ernő és Zoltán, ifj. Molnár Gyula, Sturm Margit, Ländler Karolin és Ilonka, ifj. Jákó János, Patterson Margit és Orsolya, Kaufmann Alfréd, Kovács-Sebestény Ilona, Hagymássy Lajos, Mérey Ágosta, Piltzer Ödön, Kosínski Fáni, Mihályi Ernő és Zoltán, Bukó Sándor és Kálmán, Herzl Antal, Szent-Ivány Karola, Bónis Berta, Rosenberg Irma és Sándor, Jurenák Aladár, Botka Lajos és Andor, Fuchs Szerénke, Eröss Sárika, Szabó Margit, Kégly Mariska és Ilonka, Rózsa Szeréna és Károlyka, Tölgyi Sándor, Benes Kálmán, Koritschoner Margit és Ilonka, Kovács Ilona és Miklós, Kövesdy Aranka, Unatyinszky Iluska.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett: *Schreyer Imre Czegléden*, kinek a jutalom-könyvet (*»Derék Ferkó«*, írta *Marryat*; átdolgozta *Donátsy Ferencz*; hat színes képpel) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* XLIX. köt. 4-dik számában közölt koczka-rejtvény megfejtését beküldték még: Zakár Margit, Ilonka és Lajos, Richon Ernő, Benkő Jenő, Wolf Blanka és Margit, Farkas Mariska, Szemők Katicza és Maricza.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Béla bácsi, Kolozsvárt. A küldeményt vetjük s persze mielőbb sorát ejtjük. Csak a »vizsgálati« érkezett mostanra már elkésve. De nem vesztí értékét s alkalom adtán meg fog jelenni. A címváltoztatás dolgában értesítettük a kiadó-

hivatalt. Szíves üdvözlötünket! — **Luczianovits Valéria és Viktória.** Ha talán másképp kívánjátok a címzést a címlapon, értesítsétek a kiadó-hivatalt. — **»Fehér rózsá«.** A ki ilyen kérdést intéz, annak nem szabad álnév alá rejtőznie. Hogyan szólíthatnám föl az illetőt czime közlésére, ha nem írhatom meg, ki a kérdezősködő? — **Fáy Erzsébet.** Dehogy lettél volna alkalmatlan! Csakhogy más baj lett volna: éppen azon a napon nem történhetett volna meg a találkozás. No de majd legközelebb, ugy-e? Addig is köszöntlek! — **Herczeg Albert.** Rejtvényed nincs jól megszerkesztve. Az ilyen rejtvényen teljes értelmű szónak kell lenni, melyekből aztán, más tagolással, egészen más szók kerülnek ki. De *yan, löfé, lben, vanat* stb. semmit sem jelentenek. — **Jánosi Anna.** Természetes, hogy beküldheted s a mi beválik, azt besorozom. — **»Hű és Hütlén«.** Ilyen alakban nem közölhető, nincs meg benne a magyar mesemondás hangja. De ha egy kis időm kerül, talán átdolgozom. — **Kohn Ilonka és Ferkó.** Egy levelező lapotok, melyet június 15-én írtatok, augusztus elején került hozzám, vagyis éppen hat hétig volt utban. Így tehát nem lehetetek akkoriban a megfejtők sorában. Persze, az ilyen postai furcsaságok ellen nincs orvosság. — **Lányi Rózika.** Leveledre feleltem. A megfejtők sorában is benne voltál, de csak az utólagos közlésben, mert soraid megkésve érkeztek hozzám. — **Bartók Bella.** Nem szükséges ahhoz külön engedély az én részemről. Szívesen veszem minden kis olvasóm sorait és így a tiédet is. — **Fischl Izabella.** Jól teted, hogy idődet első sorban arra a kézimunkára fordítottad. Remélem, elismerést is fogsz vele aratni. — **Berczelly Jerta.** A nyomtatott sor alatt természetesen csak az egy hasámban levő sort értjük. A lap egész szélességében nem egy, hanem két sor van. — **Igyártó Zoltán.** Rejtvénykédben a jelzők nagyon is elárulják a rejtett szavakat, mert aki olvassa, hogy *»a fején viselik«* vagy *»a fej ezen a testrészen áll«,* annak bizony nem köll a fejét törnie, hogy az illető szót kitalálja. Tehát fogasabbat eszelj ki. — **Rosenwald Rudolf.** Szívesen vettem soraidat s az értesítést, hogy az első osztályt oly jó sikerrel végezted. Így lesz az a másodikban is, ugy-e? — **Kutas Margit.** Biz az nincs másképp, mint hogy a kis leányból lassacskán nagy leány lesz és akkor válnunk kell. Az előadás sikeréről szívesen veszem a tudósítást.

A *»KIS LAP«* minden kötetéhez diszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A *»Kis Lap«*-nak fél évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő czim: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest. Ferencziek-tere 3.*